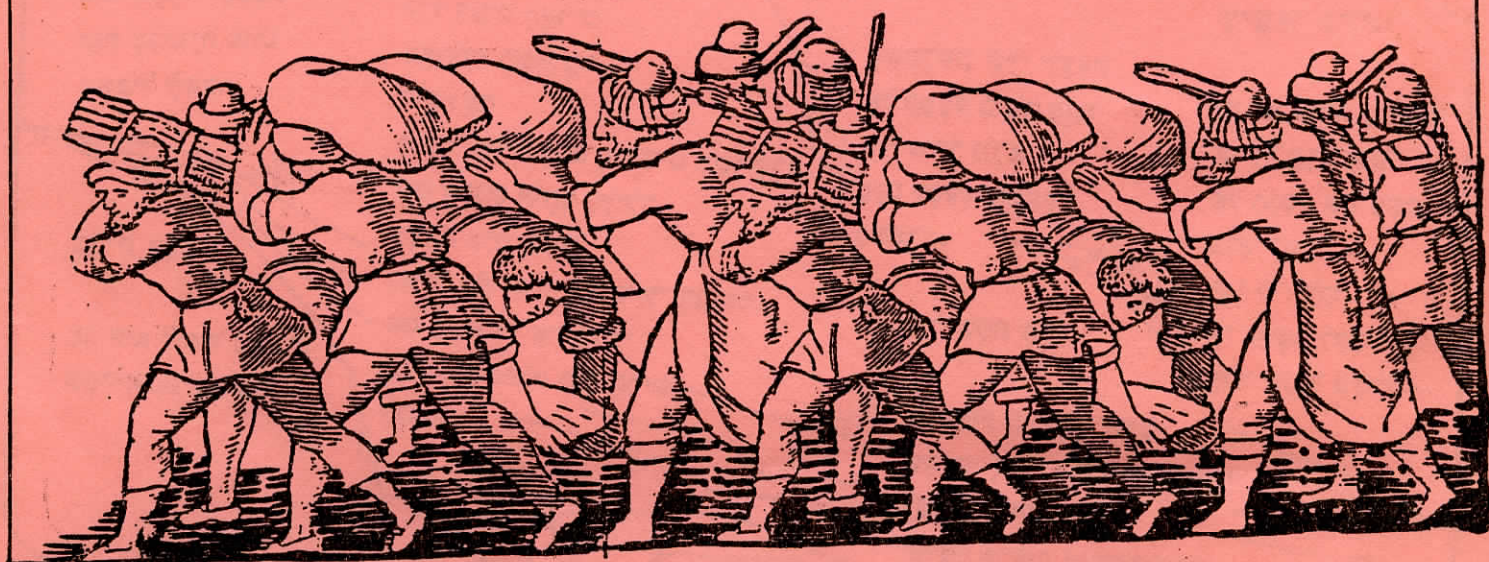

פסח - תשנ"ה

הא לחמא עניא

מופע חדש ומרתק
מוסיקה נהדרת
הומור
רגישות
סיפורים

יוֹרָם טֵהֶרְלֵב

אסתי כץ

נבליים

בערב חג שבועות

20.4.95

אולם דדו

בשעה: 21:15

מאורגן דרך המועצה לכל האזור
נא להרשם בלות-תרכות
כרטיסים - 10 ש"ח

(המחיר לכסאות הצהובים במשטח - 5 ש"ח)

הצגה יומית

אי המטמון

פה מלא

האהבה שלנו

המעיל המנח על ברקי
המעיל המנח על ברקי
מה שבטוח בטוח:
הסרט הזה -
סלף עם הרוס.

בחשך
מתחילים לחפש
אני אותך ואת אותי
כמו רובינזון קרוזו
על פני האי.

פי תמיד מלא
שפתים, שד, פתח, סנטר,
העקר שלא אצטרף
לדבר.

האהבה האמתית אמרו לי
היא רגש עמק
אך האהבה שלנו מלאה צחוק
ושעשועים
ומבוכה וסמק,
האם במטה נמצא את העמק?

מחפשים לאט, בשקט ובבטחון
פי בידינו המפה עם מקום המטמון.

שבחי הישבו

בשכילי הוא עולם מלא
הוא חם ועצמה נרף
הוא שמחה ועצבת
ואת מכובזת אותו
בשכיל לשבת.

כשהלשון יוצאת למסע

ליד המים הקרים

ליד המים הקרים
מאחורי המחלבה
שקת פח

וספלי אלומיניום קשורים בשרשרת.
שם אפגש אותך הלילה
נשתה מים קרים
ואולי סוף-סוף תציעי לי חברות.
אם תשאירי את זה לי
נמשיך לשתות מים קרים
לנצח.

בבית קפה

מה הוא לוחש באזניו
כשהיא מביטה אליו?

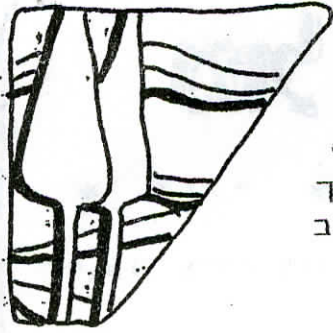
שישאר בינינו

זה לא קורה כל פעם
אך זה קרה איתך.
אל תנסי, אין טעם,
בואי נשכח.
תני לי ללכת.
אי אפשר להחיות
עלה שנפל בשלכת.

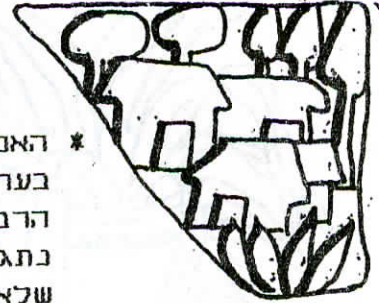
כשהלשון שלי יוצאת
אל המסע בתוך אגוד
אני פוחד נורא
פעם כמעט גחנקתי
משערה.

על שפת הים

על שפת הים אני יודע
שאינני דמות הגבר האידיאלי
לכו אני לוחם ספר
ועושה פרצוף אינטלקטואלי.

מה נשמע?

* האם תבינו אם אכתוב שהיה זה כבוד להשתתף בערב זה - הערב לזכרו של גיא הקטן? כל כך הרבה אהבה הושקעה בו. כל כך הרבה אומץ-לב נתגלה בו. חוויה מלכדת, שיש לאחל לעצמנו שלא נעבור עוד כמות.

* השבוע התקבלה תרומה מיוחדת, בעזרתה של משפחת בידק המורחבת ולזכר האם. חודשו כל המתקנים של "גן-אסתר". "רצינו להקדיש את הכסף למשהו משמעותי לילדים". אומר ארנולד. ומוסיף שבעוד שבועיים יתקיים ב"גן-אסתר" טקס צנוע לקביעת שלט על המתקנים, שהם תוצרת עין-חרוד. (ההורים מתבקשים להשתתף בגיוס לפיזור טוף). רכז המשק ביקש ממני להדגיש שהמבצע לא כרוך בהוצאות כלשהן מטעם המשק.

* בשנת הבר-מצווה של ילדינו, נהוג לתת להם צ'ופר - "משאלה-אישית". השנה הם חשקו ב... רחיפה-באוויר באירודיום (AERODIUM) באילת! מדינה בידק (המטפלת) קיבלתי את הרושם שעשר זקות של רחיפה אחרי נסיעה מפרכת באוטובוס לארכה של ארצנו הקטנטונת, לא בדיוק שיא שאיפותיה היא - אבל לילדים היה כייף לא נורמלי. שושנה ש' מוסיפה שעקב העלות הגבוהה של ה"משאלה", ויתרו הילדים על ה"שי-האישי" של המשק.

* סיפור יפה ומעודד קיבלנו מאלן איסטון על בתו של אריה (המטפל בתלון הבוגר). בתו שרון בת ה-9, זכתה במקום ראשון בקבוצת הגיל שלה ב"אליפות ישראל לרוכבים מוגבלים בדדסאג' (הולכת הסוס והרצתו במסלול)". היא אפילו זכתה לקבל גביע מידי ראומה וייצמן, בהיותה הזוכה במספר הנקודות הרב ביותר בין כל המשתתפים, צעירים ומבוגרים! היא מתאמנת זה מספר שנים ב"מרכז-הרכיבה" בגמלא, של משפ' איסטון.

* מורות ביי"ס "מבוא-גליל" יצאו אף הן לטיול - לירושלים ולמדבר-יהודה. בירושלים סיירו בהזדרכת החברה להגנת הטבע, אבל את מדבר-יהודה חדש איתם אפרים מעין - לשביעות רצונן של המשתתפות.

* הסרטון בתחילת הרצאתו של יוני לנקרי מקיבוץ סאסא, שהרצה השבוע בנושא אילוף כלבי נחיה, הבריה חלק של הקהל - אבל נאמר לי שהמשך הערב היה מעניין ומשך כ-40 משתתפים.

* התזמורת הקאמרית הקיבוצית התארכה אצלנו - לשם חזרות באולם ומנוחה ב"לינה" בהפסקות בלבד. לא זכינו לקונצרט הפעם.

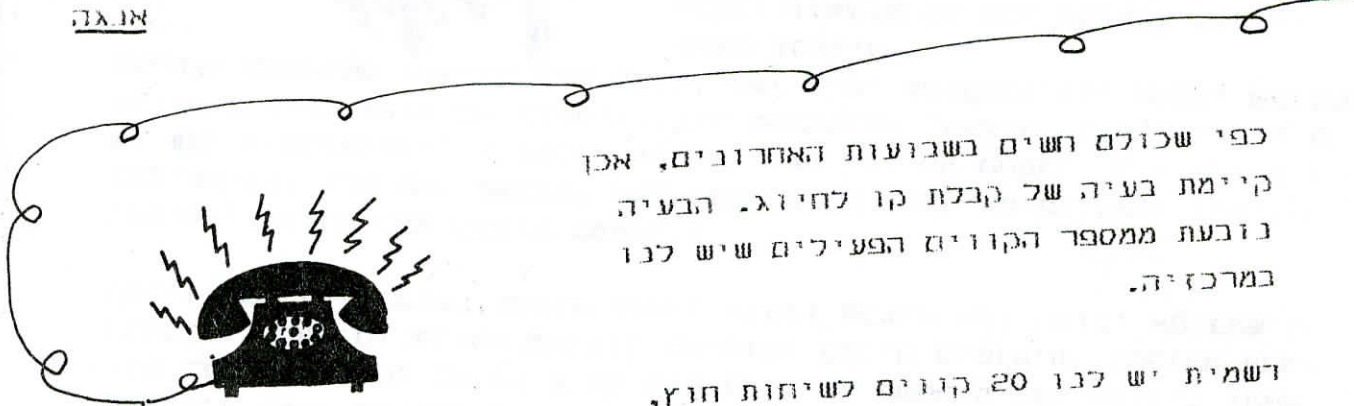
* הסתובבתי בין הצופים בתערוכה של ויקטור ודרי לפניכם מספר התרשמויות: "זרימה אנכית ומאוזנת", "סטטיסטיקה", "השפעת הזמן על הנוף" - (אני עצמי כידוע לכם, עיוורת בעניינים כאלה).

* שמחתי לראות את שדרת העציצים המטריפה לאורך כניסת השיש לחדר-האוכל. האם היא מתוכנתת לטרוף כל סועד המנסה להסתנן החוצה עם מזון. ללא הצגת הכרטיס המגנטי? דרך אגב, אני מציעה פריט חדש לייצור ב"וויליג": ארנק זעיר עם תליון, בגודל כרטיס מגנטי... עוד מעט כל התנועה הקיבוצית תהיה זקוקה לו.
המשך בעמ' הבא...

* ריחות ומראות של פסח מסתבנים לאוויר - מגירות מקודצפות, וילונות בורקים, אפיית "מצות" בטאבונים בסביבת בתי הילדים, ויצירות וידיאו המודות בלוח-האלקטרוני. (כל הכבוד - אורי חייט. הקדמת את כולם!) ולכל חושבי הכפר ואורחיו -

חג פסח נעים ושלו

אנגו

כפי שכולם חשים בשבועות האחרונים, אכן קיימת בעיה של קבלת קו לחיוג. הבעיה נובעת ממספר הקווים הפעילים שיש לנו במרכזיה.

דשמית יש לנו 20 קווים לשיחות חוץ, וזה פחות או יותר מכסה את הצרכים שלנו.

בעקבות הקושי לקבל קו בזמן האחרון ערכנו בדיקות ומסתבר שמתוך 20 הקווים רק 15 פעילים בכלל!

מתוך ה-15 הנ"ל, שלושה קווים בקושי משתפים בעבודה, כלומר בפועל יש לנו 12 קווים לשיחות חוץ.

עד כאן ההסבר - ומה עם הטיפול? לאחר נסיונות חוזרים ונשנים הצלחנו להגיש בקשה לטיפול בבעיה אצל 'בזק', והתשובה, נכון להיום, היא:

"נטפל מיד בחום העיצומים."

"מתי יגמרו העיצומים?"

"תוך יום-יומיים."

התשובה:

"האם אין מטפלים בבעיה כזאת למרות העיצומים?"

"לא."

התשובה:

ואם כל זה מרגיז אתכם..... JOIN THE CLUB

כל זה נכון ליום 10 באפריל 1995, שעה: 17.55

ב ב ר כ ת ח ג ש מ ח - דוד א.

השאלה

"אמיתיות" לקולין

מקדיאה ראשונה של מאמרו של קולין נשארת המומה ומדוכאת. כמעט הייתי מוכנה לרוץ ולהצביע בעד שכר דיפרנ-ציאלי, וזאת כדי למנוע מהבנקים לסגוד אותנו ולשלוח כל אחד מאיתנו לדרכו הקשה והעניה.

הצלחתי להתאושש ולצבור כוח מחדש, כשגיליתי שהופעלו עלי אמצעי שכנוע מגוונים (ולא הוגנים, לדעתי). כבר מהכותרת: "הבעיה האמיתית של שכר דיפרנציאלי" - קולין מתיימר לתת לנו את ההסבר האמיתי לבעיותינו, וזה מאד משכנע. אבל האם יש רק הסבר אמיתי אחד? (המילה 'אמיתי' חוזרת כמה פעמים במאמר.)

קולין ממשיך בשכנוע, כשהוא מפחיד אותנו שנגיע לקו העוני אם נמשיך בדרכינו. האמנם? דווקא בארגון השיתופי (קניה סיטונאית, וחלוקת אחר-יות בכל התחומים) לא נגיע אף פעם למצב של משפחות בקו העוני. והאם אין לנו ארון ביכולת הענפים שלנו להמשיך ולקיים אותנו בכבוד? אני מוותרת על עושר מרצון. קולין טוען שהעיקרון של "שוויון ערך העבודה" לא רלוונטי. האם זאת קביעה חדשה, או האם הוא בעצם אף פעם לא הפנים את העקרון הזה באמת?

כמוכן, שהעולם הקפיטליסטי הדומיננטי דוגל בעקרונות אחרים. אבל מי שהצטרף לקיבוץ ולמד את עקרונות הסוציאליזם, ויתר, וזלזל בעקרונות המנוונים של הקפיטליזם. מי שעכשיו חוזר לעקרונות שהוא זנח בעוזבו את חייו במערב - האם הוא לא נסוג לאחור?

והנה עוד כמה טענות:

1) כל המשפחות החיות בצורה דיפרנציאלית גומרות את החודש בצורה טובה. זה לא נכון! אני בטוחה שקולין שמע את המושג overdraft, שהוא מאוד נפוץ בארץ.

2) אי-אפשר להסתדר בלי שכר דיפרנציאלי. לפי טענה זו, איך אפשר להסביר את העובדה שיש קיבוצים מצליחים מבחינה כלכלית, המסתדרים יפה מאוד בלי שכר דיפרנציאלי. דווקא קיבוצים מצליחים יזמו את תנועת 'קיבוץ תמיד', ומעוניינים להמשיך לחיות בחלוקה שוויונית של הרווחים.

לגבי נושא הקליטה: ברצוני להדגים את היתרון בקליטה למה שקרה במדינת ישראל. המשק הישראלי, לפי כל נתוני הסטטיסטיקה, נמצא במצב של פריחה מוגברת, הרבה מעל מדינות מערביות אחרות. ההסבר לכך הוא הגידול באוכלוסיה שהביאה ידע, רצון לעבוד, וכוח קניה נוסף למדינה. בגלל הגידול היה צורך בפיתוח מפעלים חדשים, בבניה חדשה. האם לא כדאי לקחת את זה כדוגמה גם לגבי הקיבוץ? אוכלוסיה נוספת יכולה להביא ידע ומוטיבציה, שיוכלו לעזור לקיבוץ להתפתח. למה להיות פסימיים? יש אנשים המחפשים אתגרים, צורת חיים חדשה. יש לנו מה להציע לאנשים מבחוץ. צריך רק לשמור על גאווה במה שיש ובמה שעוד יכול להיות. לא צריך להרים ידיים.

אני תוהה אם תיאוריות כביכול "אמיתיות" לא נובעות לפעמים ממצבים סובייקטיביים שונים.

עוץ לתאורה

דודו

השוויון הממוצע -

פעם חשבנו שוויון, פעם אמרנו אדם חדש.
פעם אמרנו "מכל אחד לפי יכולתו ולכל אחד לפי צרכיו"

מהר מאוד הבינו מייסדי הקיבוץ את האנרכיה המסוכנת הטמונה במשפט היסוד הזה. הרי אין שוויון ביכולות של בני האדם, כפי שצרכיהם אינם שווים. וכדי להקדים תרופה לאנרכיה המציאו את "השוויון הממוצע". השוויון הממוצע בא ליצור, יש מאין, את "החבר האידיאלי", שיהווה דוגמא למדד היכולת הנדרשת, ולקבלת הצרכים הממוצעת. אל המודל הזה הישוו את כל החברים. הביטוי החזק ביותר ל"שוויון הממוצע" נמצא בדברי אמה תלמי ממשמר העמק, שאמרה, לפני הרבה שנים, - "החולצה הראשונה שנתפרה בקיבוץ היתה חנוויה ויצירת אומנות. החולצה השניה היתה כבר כאב ראש והצרכים תקנון". בכך מתגלם רפיונו של הקיבוץ המסורתי, בהיותו זקוק לתקנון ולמנגנון, כדי לאכוף את השוויון הממוצע על חבריו.

הקיבוץ ההומוגני מול הקיבוץ ההטרוגני - הקיבוץ בראשיתו היה הומוגני,

קבוצה של חברים וחברות בני אותו גיל ואותם יעדים. כעבור כמה זמן החל הויכוח - קבוצה אנטימית ומצומצמת ששומרת על העקרונות, תוך סכנה שתלך ותצטמצם (אם לא תקלוט ותתרחב), מול הקיבוץ הרב-שכבתי שקולט וגדל, מתוך הצטרפות בניו ובנותיו ובני זוגם שיביאו מבחוץ, תוך סכנה שעם הקיבוץ המתרחב ילך הייחוד העקרוני, וייטשטש, עד שהקיבוץ יהפך, בשל המצטרפים אליו (שלא לשם הערכים), ללא קיבוץ.

במתח הזה שבין סכנת ההעלמות מתוך התכווצות, לטשטוש הערכים הקיים בהתרחבות, אינני רואה מתח של סתירה אלא מתח דיאלקטי, שמתוך המתח שנוצר בין שניהם הולך הקיבוץ ומחליף את פניו. כאן אני רוצה להעיר הערה - תמיד חלמנו שבני עיירות הפיתוח יצטרפו אלינו לקיבוץ, ואם היום קורה להפך, שבנינו מצטרפים לעיירות הפיתוח, הרי שגם זה בעצם טובת האנטגרציה שבינינו לבין סביבתנו.

יחסי הורה ילד - אחת התופעות הגדועות שאני מבחין בקיבוץ המסורתי היא העובדה, שהוא מאפשר לחבר החי בו דק שני מצבים של משחק תפקידים. הוא יכול להיות "ילד" שבא ל"הורה" (שלצורך העניין יכול להיות - ועדה, מזכיר, מרכז-משק או כל מוסד אחר) ולבקש עד אין-סוף, השמים הם הגבול לרצון החבר הילד. והוא יכול לחילופין לגלם את "ההורה", שמגביל את רצון הילד, שאומר לו "עד כאן!" "אתה הרי יודע שהמצב אינו מאפשר" וכו'. אין שום אפשרות לפרט הגדל בקיבוץ ליצור סיב-טזה בין הילד וההורה שבו, ולכרוא את ה"בוגר". להיות לאדם שקורא את המצב לאשורו ומסיק את המסקנות לעצמו. מכאן תופעת הראש הקטן, ותופעת תחושת האין-אונים כלפי הממסד. אנחנו צדיכים חברה של אנשים בוגרים, שיבינו את השותפות שלהם על בסיס התבגרותם והעובדה שהם עצמאיים ואחראים לגורלם. עלינו להמיר את השותפות שקיימת היום - שהייתי קורא לה שותפות מתוך חוסר ברירה - לשותפות של עצמאיים.

אי שוויון אקראי - לפי המצב הקיים היום, נראה שאנו מעדיפים להיות חברה של שווים לכאורה. בהיותנו מוכנים לקבל את אי השוויון האקראי אם וכאשר הוא קורה מתוך תאוונה; כמו, ירושה שמגיעה לה פתאום (בעקבות אסון במשפחה), או הבן שעזב והלך לארצות נכד, שם עשה חיל והתעשר, והוא מספק להוריו ה"שוויונים" את רמת החיים הגבוהה, כולל נסיעה פעם בשנה לחו"ל, ואת הזכות להטיף שוויון לאחרים. אותם חברים שמצבם השתפר בעקבות כל אותן תאוונות מבורכות, הם המתנגדים הבולטים לחוסר השוויון התקציבי המתוכנן. (למי שקרא את המאמר של שמואל - מדובר רק ב-24% מהתקציב.) סביר להניח, שהם פועלים כך משום שהם חוששים לאבד

את מעמדו העדיף בקיבוץ של היום (וזה למי שטוען שהיום אין מעמדות בקיבוץ). אז מה אתם מעדיפים - "אי-שוויון אקראי" או "אי-שוויון שוויוני"? זה שקיים בתקציב הדיפרנציאלי, שיאפשר דווחה לכל מי שיעשה לעצמו ולכלל, ולא רק למי שזכה מן ההפקר (ירושה, פייס, טוטו, לופו, זכויות).

חוק הכללים השבורים - כאשר חברה נמצאת במצב שהכלים בהם היא מנהלת את חייה שבורים, הרי שהדבר הכי נכון ואמיץ שעליה לעשות הוא לבדוא לעצמה כלים חדשים.

כאשר אני מתכוון לאחוד על התפתחות השינוי בקיבוץ, אני רואה שהקיבוץ שרד את כל השינויים המבניים שעבר, כל עוד הוא לא שינה את האודינטציה שאומרת שעל המבנה החברתי-כלכלי לשרת את האדם, ולא להפך. לכן אנחנו יכולים היום להסתכל בעין מחוייכת בקומקום הראשון, ברדיו הראשון, בחדר-אוכל הראשון שעבר להגשה עצמית (ובואו נזכור מה אמרו על זה בקיבוץ המאוחד). על הקיבוץ הראשון שעבר ללינה משפחתית. כנ"ל טלפונים, כנ"ל טלוויזיות. כולם, בשעתם, גרמו לנו תחושה קשה של הדיסת המבנה הקיבוצי. ועל אפס וחמתם של כל המתנבאים על חורבנו הוא שרד. ולכן אני אומר שהוא ישרוד גם הפעם, במבנה החדש. ואין לי שום בושע ומורא לטעון שעדיין אני רוצה כאן קיבוץ.

אני-אנחנו-יחד אחד - אני בן דוד שגדל להורים שלא יכלו לומר "אני", רק "אנחנו". בכלל, "אני" היתה מילה מגונה ובלתי לגיטימית בלכסיקון של הקיבוץ המסורתי. דוד הבנים המורד למד להגיד "אני". מה זה להגיד - לצעוק! את צעקות ה"אני" האלה אנחנו שומעים כל-כך חזק, עד שהילדים שלנו כבר לא יודעים להגיד "אנחנו". אני חושב (על אף שאני מסתכן בהערות ציניות במזלכה מכמה גברים עם שערות על החזה) שהקיבוץ של העתיד יצטרך למצוא דרך, יחד עם יצירת החבר הבוגר, ליצור סינחזה בין ה"אני" ל"אנחנו". בין האינדיבידואל, היוצר העצמאי, לבין הכח של היחד, של החברותא. כמו שאמר מרטין בובד - "הקולקטיב מדכא את האינדיבידואל, החברותא נבנית ממנו."

"אלף פרחים יפרחו" - ישנו הבדל גדול בין האמידה "אלף פרחים יפרחו" כאשר אומר אותה מאו, או כאשר אומר אותה פיקסו. בהיותו חסיד גדול של השוויון הטוטליטרי, מתכוון לומר שאותו הפרח יפרח אלף פעמים. פיקסו, בהיותו אמן, מתכוון לומר בכך שלל אחד מאלף הפרחים שיפרחו יהיה פרח אחד.

אולי בהבדל הזה, שבין שתי ההבנות של אותו המשפט, מתמצה ההבדל בין הקיבוץ המסורתי לקיבוץ החדש. הקיבוץ המסורתי רצה שכולנו נהיה אותו הדבר (ולא מרע לב). הקיבוץ החדש גורס שהוא מקבל את ה"אחרות" של כל אחד מאיתנו, לצמוח ולפרוח בכיוון של השמש שאליה הוא שואף.

ובדמה לי שזה יהיה אתגר כביר לבדוא כאן יחד קיבוץ מאלף הפרחים, השונים כל כך זה מזה, שעוד יפרחו כאן בעתיד.

דודו פלמה

נכון לעכשיו

סוציומטריה דו-שלבית או פריימריס:

השיטה שבה אנו בוחרים את חברי המזכירות שלנו ואת חברי המועצה הכלכלית נקראת סוציומטריה דו-שלבית: בשלב הראשון כל אחד חפשי להציע את הצעותיו ללא הגבלה. בשלב השני בוחרים מתוך אלה שזכו להיות בראש הרשימה את הנבחרים. היתרונות של השיטה הם בכך שהיא מאד דמוקרטית ונותנת הזדמנות לכל אחד להבחר, כמו כן היא משקפת את דעת הקהל האמיתית, לאותה התקופה. החסרון של השיטה הוא בכך שאינך יכול להרכיב צוות על פי קריטריונים שאתה מעוניין בהם (למשל שיהיה ייצוג לוותיקים ולצעירים, לגברים ולנשים, לבעלי דעות שונות) ובעיקר שהמזכירות תהיה כזאת שהיא יכולה לעבוד כצוות עם המזכיר.

אני מכירה כמה מנהלים ומזכירים שבשום פנים לא יסכימו שאצלם תבחר המזכירות בשיטה כזאת. אם ההרכב לא מקובל עליהם מראש, הם טוענים, אם אין זה ההרכב המוצע על ידם, הם אינם מסוגלים לעבוד עם המזכירות, או עם בעלי התפקידים הנבחרים, ואינם מוכנים לקבל אחריות על העבודה.

הגישה הזאת אולי מובנת, אבל אני מעדיפה את הדרך שנראית לכאורה קשה יותר, אך לטעמי נכונה יותר מבחינה חברתית ודמוקרטית. במלים אחרות: הצבור בוחר את הנציגים שלו, מצביע על האנשים שהוא רוצה לראות אותם בהנהגה שלו, והמזכיר צריך לעבוד אתם. ולא זו בלבד, אלא שהם בינם לבין עצמם, החברים במזכירות, צריכים גם לקבל האחד את השני וללמוד לעבוד כצוות.

לפני שנתיים, זמן קצר לפני שאני נבחרתי לתפקיד, נבחרו 4 חברים למזכירות, מבלי שהיתה לי כל מעורבות בבחירה (שהיתה ביזמת וועדת הצעות). בימים אלה מסיימים 4 החברים האלה את הקדנציה שלהם, ובמבט לאחור, כשאני מסתכלת על העבודה המשותפת שלנו אני מרגישה כאילו אני הייתי זאת שבחרתי אותם לעבוד יחד אתי. רמת שיתוף הפעולה שהיתה לי עם ג'ייסון, לן, רחל ג. ושלמה היתה גבוהה מאד, וצר לי להפרד מהם. כך קרה גם לחברים שנבחרו לפני שנה למזכירות, והם ממשיכים בתפקידם עכשיו. אתם, חברי כפר-הנשיא בחרתם אותם ב"סוציומטריה דו-שלבית". ונדמה לי שתוך זמן קצר למדנו לעבוד ביחד, וגם אם היו חריקות, הן לא היו גדולות יותר מאשר חריקות בתוך משפחה ממוצעת.

אני גאה מאד בדרך הבחירה הזאת של כפר-הנשיא. אני גאה מאד באופן שבו קבוצת נבחרים, שהצרוף שלהם הוא לא מכוון ע"י וועדה מסדרת, או וועדת הצעות, מצליחה להתגבש ולעבוד ביחד, לייצג דעות שונות, להיות קשר עם קבוצות שונות ועם חברים שונים, להיות כתובת לחברים. בקיצור, הייתי גאה לעבוד עם המזכירות שלנו, ואני בטוחה שגם בהרכב החדש נלמד לעבוד במשותף לטובת הבוחרים שלנו. ובכך אני מברכת את אריק לינטון (הידוע גם כארי קלינטון), את אילן המאירי, את שמחה ואת יונתן בהצטרפם למזכירות.

שיטת הבחירה שלנו שונה קצת משיטת הפריימריס לפחות בכך שאתה לא צריך הרבה כסף כדי להתמודד ולהבחר. יחד עם זה גם אצלנו כבר קיימת התופעה של "לובי", של חברים המעוניינים להבחר לתפקיד או לוועדה. לכשעצמי, אני רואה בזה הרבה חיוב. מול הראש הקטן של אי האיכפתיות, טוב לראות חברים צעירים שמעוניינים לתרום ולהיות בעמדה של השפעה. וטוב לראות שהקרובים אליהם מתגייסים על מנת לסייע להם להבחר. בשעה טובה תמיר, שריטה ורוי, הנבחרים החדשים של המועצה הכלכלית.

נכון לעכשיו

שינוי:

אנחנו נמצאים כבר בעיצומו של השינוי, והוא לא התחיל לפני חצי שנה עם הקמת צוות ההיגוי לשינוי. ה"ראש" שבו אנחנו נמצאים שונה לגמרי מהראש שהיה לנו לפני כמה שנים.

מה שכנראה בכל זאת אינו משתנה, הוא התחושה שלנו שאנחנו רוצים לעשות את הדברים ביחד, לפחות אלה שנשארים כאן איתנו. זה היה המסר שקלטתי ממה ששמעתי על התכנסות המשפחות הצעירות ביום ששי האחרון, וזה המסר החזק שאני קולטת מכל המהלכים של צוות השינוי ושל צוות החוברת הכחולה. אין כאן מלחמה, אין אנטגוניזם. יש וויכוח לגיטימי ורצון להגיע לתפקוד טוב יותר של חיי השיתוף שלנו.

אישית, אני בעד הקמת מועצה שתשפר את ההתדיינות הציבורית שלנו. אני בעד הקמת וועדת בקורת, ובקיצור אני בעד כל מה שנכתב בחוברת הכחולה. אינני רואה סתירה בין החוברת הכחולה לחוברת האדומה, אלא השלמה, שאולי רק קבוץ כמו כפר הנשיא יכול ליצור כסינתזה מיוחדת.

רק דבר אחד קשה לי לקבל ולקלוט. ייתכן שבתוך הווכוח הלגיטימי אנחנו הולכים לבשל תבשיל לא מוצלח כל כך:

אם ישנה התנגדות לדיפרנציאציה, איך זה שיש תמיכה לדיפרנציאציה על פי ותק? צוות סוברו, הציע את התקציב על פי ותק כדי לפצות את אותם הותיקים אשר לא יוכלו להנות מתקציב מוגדל בגין העבודה שלהם. אבל אם נוריד את מרכיב התמורה על עבודה ונשאיר רק את מרכיב הותק, הרי שבכך נקפח את הצעירים, ובמיוחד את הצעירים שאנחנו רוצים שישקיעו את כל מרצם בטיפוח ענפי המשק שלנו, ולא יצאו לעבוד בחוץ כאשר אנו צריכים אותם כאן. חברים שיעבדו שעות על גבי שעות, לא יהיה להם זמן לעבודה נוספת בתמורה, לא ייהנו מתוספת גדולה בגין ותק, והם אלה אשר יצטרכו להרוויח יותר כסף עבורנו כדי להגדיל את הנתח של בעלי הותק. בואו נחליט: או דיפרנציאליות הנותנת הזדמנויות למגזרים השונים של האוכלוסיה, או המשך השיטה של חלוקה לפי נפש. הצרוף המוצע, גם אם אני עשויה ליהנות ממנו (עם 33 שנות ותק), לא נראה לי נכון וצודק.

חג החירות:

חירות משלטון זר, חירות מהחשש של "אל תשליכני לעת זקנה" או מהחשש של ילדים שלא יזכו לאהבה ולטיפוח המגיעים להם, החירות להביע את דעותיך בגלוי, החירות לחיות על פי אמונתך, החירות שלא להפגע על ידי מי שאמונתו שונה מזו שלך, אלה הם יסודות האמונה שלי, והם המנחים אותי בחיי החברה שלנו בכפר-הנשיא. חג חירות שמח, בית-כפר-הנשיא.

הודעה חשובה לכל צבור הקונים במרכולית

אנו חוזרים ומבקשים בכל לשון של בקשה:

1. אין להכניס למרכולית תיקים, קופסאות, סלים, ארגזים ועגלות פרטיות. יש להשאיר את אלה בכניסה או בחוץ.

2. כשמגיעים לקופה יש להוציא את כל המצרכים מהסל/העגלה לדלפק בשעת עשיית החשבון.

בברכת חג שמח
בני וכל הצוות.

בתקווה לשחוף פעולה,

מחשבים ושאר מעשי כשפים

ענף המחשבים אינו חדש בכפר הנשיא, המחשב "הגדול" הוכנס ב- 1979 ועבר מאז הסבות ושדרוגים (Upgrades) רבים.

כבר אז היו מספר מחשבים אישיים בקיבוץ - זוכרים את ה-Spectrum שחובר לטלויזיה?

היום ישנם למעלה מ-100 מחשבים פרטיים ועוד למעלה מ-50 מחשבים עסקיים. מובן שבמצב כזה מתבקש מאליו שיהיה טיפול נאות לצידוד זה. בשלב ראשון נרכש וטופל הצידוד ע"י גורמי חוץ כאשר עם הזמן מכוסים חלק מהבעיות ע"י צוות מקומי של חובבים ומשוגעים לדבר.

החל מינואר 95 (ובהחלט קשור לנושא השינויים) נפתח ענף מחשבים רישמי שכוונתו לכסות את נושא המחשבים בכפר הנשיא.

הכרזות לחוד ומציאות לחוד: מסתבר שהביקוש הוא עצום וכבר עכשיו נמצא מעל ליכולת הענף. בעיות מסוימות נפתרות לאחר שעות העבודה ובשבתות ודי מובן שמבחינת עסק אי אפשר לעבוד ככה.

המעבר בכל העולם למידע זמין בכל פינה ובכל בית הפך מזמן את נושא המיחשוב למכשיר צריכה כמו טלויזיה ורדיו שהיום קשה בלעדיהם. האפשרויות הנפתחות בעקבות הכנסת ציוד מיחשוב בעבודה ובבית, הן אין-סופיות: מעבדי תמלילים. גליונות אלקטרוניים. מאגרי מידע. נהול פיננסי. ניהול מלאי. רישום אוגרים שונים כגון חשמל טלפונים וקניות מרכולית. לא נשכח כמובן את משחקי המחשב. מערכות מיוחדות כגון לוח אלקטרוני. תחביבים שונים בעקר בשטח המוסיקה והציור הממוחשב. עולם המולטימדיה. תקשורת.

בעיני אחד השימושים העתידיים בקיבוץ הוא שטח התקשורת. כבר עכשיו רוכשים חברים תוספת למחשב המאפשר לשלוח (ולקבל) פקסים בבית וזאת ע"י תיזמון ה"פיקסוס" לשעות הנוחות לנו מבחינת המחיר.

לצורך עניין זה אני מנסה להקים BBS מקומי (BBS = Buletin Board System) דהיינו מאגר מידע של כפר הנשיא שיכלול את כל החשוב לנו: דוחות, החלטות, סכומי-דיונים, וכן לוחות זמנים, חדשות תרבות, פינת מכירה/קניה, דואר אלקטרוני פנימי, פורומים לדיון בכל נושא העולה על הדעת. מאגר זה יהיה על קו טלפון ללא חי"פ (חיוג ישיר פנימה) כלומר שלא יוכלו להתקשר למאגר מבחוץ. אפשר כמובן לפתוח את המערכת או חלקה לגורמי חוץ לצורך קשר בין קיבוצים באזור.

לחוששים מעולם המיחשוב: זה לא בא להחליף את דברי הכפר או כל דבר אחר, ובודאי שלא יחליף תקשורת אישית בין בני אדם. זה בסך הכל עוד אמצעי להעברת מידע בין בני אדם החיים ממילא בצורת חיים שיתופית.

דוד-א. בשם התנועה להעברת העתיד להווה

באביב אשתקד מינה שר האוצר ועדה ציבורית, בראשותו של רואה החשבון יצחק סוארי. הו"ח שהגיש סוארי המליץ לשרת את הקיבוצים מחוב של כ-6 מיליארדי שקלים, על ידי מחיקה המרה של קרקעות. אחרי מו"מ די עזבני בין האוצר לקיבוצים, אושרו אתמול החלקים המרכזיים של הו"ח בממשלה. ובא לקיבוץ גואל?

אני בספק. הבעייה הכלכלית של הקיבוצים לא הייתה החוב הלא-מוסדר של 6 מיליארד שקלים, שממילא הם לא יוכלו לפרוע. זו הייתה בעיית נושיהם. כל בנקאי יודע, שבמצב שבו מצויים היום הקיבוצים עדיף למחוק חצי מחובם, מאשר לתבוע את פירוק הקיבוץ, ולא לראות במשך שנים ארוכות אגורה אחת מהחוב.

כן, הבנקים יכולים עכשיו לישון בשקט. אבל מבחינת התנועה הקיבוצית שאלת השאלות, שאלת יכולת החיים, היא אחרת: כיצד להפיח מחדש את רוח התנופה המישיקית שאיפיינה בעבר את התנועה הקיבוצית, כיצד להתגבר על עשר שנים אבודות של ארצמיחה, נסיגה טכנולוגית, שחיקה במלאי ההון האנושי היקר ועוד. מהיכן יבוא הים היזמי החדש?

אני בספק אם לבעיה זו ניתן מענה בהסדר הנוכחי. עד מהרה הוא ישקע במשא ומתן תובעני רבי-שנתי בין פקדי מינהל מקרקעי ישראל (שמן הראוי היה לצמצמו, ולא להזינו בזריקה של הורמון גרילה) לבין היועצים המשפטיים של הקיבוצים: בכמה כסף להעריך את רבע הרוגם הקרוב לרפת, ואת רבע הרוגם הנוסף שמאחורי הרפת, אבל הקרוב לוויג' העתיד?

אלה היו מיקוחים שמאיים על שמונהדישעה מיליארד שקלים, ולכן מאמץ אדיר, כאילרכלכלי, יושקע בהם. מבחינת התרומה למשק ישראלי, המאמץ הזה יהיה לריק.

אפשר להעלות על הרעת הסדר חובות קיבוצים שונה מאוד מזה שאושר אתמול בממשלה, וגם יעיל ממנו. הסדר כלכלי, ולא חשבונאי. היום מתבזבזו בקיבוצים, שלא באשמתם, כח של עבודת מח כלכלית ששווה מיליארדים, עשרות מיליארדים, לאין ערוך יותר מכל הקרקעות שסביבם. הכוח היצירתי הזה אינו מנוצל, ובליט-ברירה הוא מחליד. זהו אוברן של תוצר לאומי פוטנציאלי, אוברן מכאיב לא רק לקיבוצים, אלא לכל החברה הישראלית. כשהקיבוצניקים מהלכים כפופים, מפחדים, נטולי יחמה, כל המשק טובל - בדיוק כפי שכל המשק הישראלי טובל כשציבור עובדי התעשייה האווירית מהלך עם האף באדמה.

לכן, מנקודת ראות כלל-לאומית, ולטובת המשק כולו, דרוש לקיבוצים הסדר כלכלי היוצר תשתית ריאלית לצמיחה מחודשת ורווחית; כן, רווחית. במיגזר העיסקי של מדינת ישראל היום, זאת כדאי להזכיר לכולם, מרוויחים לא מהבורסה (בבורסה מפסידים כבר שלוש שנים), אלא מתעשייה מתקדמת, מייצוא של תוכנה ומיחשוב, מפיתוחים חדשניים בתקשורת ועוד דברים יפים ורווחיים ביותר, המתאימים כל כך לקיבוץ, ולא ניסעו בו.

במרכזו של הסדר נכון לחובות הקיבוצים צריך היה לעמוד עיקרון אחד: מתן דרור לכל האגריה היצרנית, לכל היזמות העיסקית, הכלואות היום בתוך נפשו המרוכאת של כל קיבוצניק וקיבוצניקית.

אבל במקום הסדר של כלכלנים ויזמים, אישרה הממשלה הסדר של רואי חשבון ושמאי מקרקעין ממשלתיים.

סדר פלוצק דונם פה ודונם שם

הממשלה אישרה אתמול עוד הסדר כלכלי כבר, טעון כסף, רגשות ואידיאולוגיה: ההסדר המשלים של חובות הקיבוצים. עיקרו: הקטנת סך כל החוב של הקיבוצים מ-14 מיליארד שקלים ל-8 מיליארד שקלים, עליידי סיוע תקציבי, מחיקה בנקאית המרת חובות בקרקע.

התנועה הקיבוצית נכנסה למשבר כספי קשה באמצע שנות השמונים. המשבר התחולל משום שהקיבוצים לוו מהבנקים אשראי בריבית ריאלית של עשרות אחוזים בשנה. לו יכלו הקיבוצים לפנות לבית המשפט, זה היה מצווה על הבנקים לתקן לאחור את חיובי הריבית החריגים, הוסך מהקיבוצים כמה מיליארדים טובים. בערך כסכום כל המחיקה שאושרה היום היום, ואולי אף יותר.

חלק ניכר מהאשראי שלקחו הקיבוצים גם לא הושקע בתבונה. הוא מימן קוי יצור ופעילות עיסקית כושלת. קיבוצים רבים - רבים מדי - לא השכילו לפתח תעשיות הייטק מתקדמות, בתחומי תיקשורת, אלקטרוניקה, מחשבים. הם החמיצו את מהפכת המיחשוב והמידע. הם התרחקו מהשכלה טכנולוגית. הם הזניחו התחלות מבטיחות. את הרשתות הראשונות של טלוויזיה בכבלים הניחו הקיבוצים בחצרם. הניחו, ולא המשיכו. קיבוצניקים צעירים נשלחו ללמוד יערץ פסיכולוגי ולא יערץ תיכנותי; כתוצאה, בתירותונה מעטים מאוד פועלים בקיבוצים.

הסדר ראשון לחובות הקיבוצים נחתם עוד ב-1988. הוא נכשל משום שהעמיס על קיבוצים רבים נטל פרעונות בלתי-מציאותי, הודיד את רמת החיים בעשרות אחוזים, גרם לנטישת החזקים, חנק את המשקים הצעירים ודיכא את היזמות והיזמות.

כבר ב-1992 נעשה ברור שהקיבוצים לא מסוגלים לפרוע את החובות הללו. הסדר החובות המקורי הסתבך ללא תקנה, אף שבראש המטה לביצועו הועמד בלכלן מבריק, אריאל הלפרין. אומדן כושר החזור של הקיבוצים היה מוטא כלפי מעלה, נאמד בניסוח יבש משהו במימסך שהוגש אתמול לשרי הממשלה. מצויים בו עוד ניסוחים מחרים, שלאט לאט מטפטפים לשיח הכלכלי היומי: קיבוץ "בלון", "גדלן", "ליווי", "סייעים", "מסתייעים", "סופניים" וכד'.

פרישה NOW...?

בסמינר עצמו בנושא הפרישה לא השתתפתי - ולכן התלבטתי אם לבא לישיבת הסיכום. "תבואי בתור עיתונאית" הציעה ג'וליה, ולכן, מצויידת בנייר ועפרון, באתי לדווח.

הם ישבו כמעגל וחיכו לשיחת הסיכום - ארבעים חברים וחברות בגילי, גיל הפרישה ומעבר לו. הם ניסו לסכם מה למדו. מה תרמו הפגישות להתמודדות המוצלחת עם הגיל. בתור מסתכלת מבחוץ מיד עם תחילת השיחה הרגשתי בדבר מפתיע ובלתי-צפוי (לגבי). בקבוצה הזאת של ותיקים נוצרה הרגשה של גיבוש של כוח היחד. בטא זאת בצורה מרגשת אחד החברים:

"כל השנים אני חי עם חברים ומדבר איתם על דברים של יום-יום. פה לראשונה שמעתי מה החברים האלה מרגישים! ולי זה היה חשוב מאוד."

דבר נוסף שבלט לעיני היה חוסר האיזון בין המינים: חוסר איזון מספרי, קודם כל: בין 40 המשתתפים נוכחו 10 בלבד ממין זכר. נוסף לזה התגלו הבדלי גישה לא מעטים.

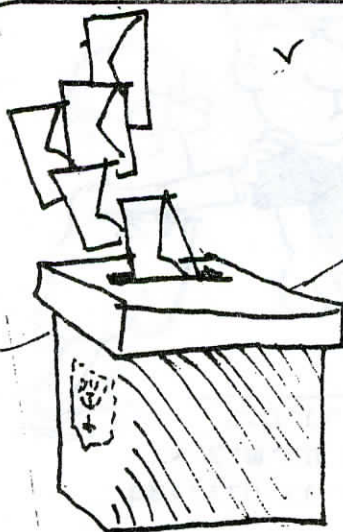
מן הגברים, גם בתום הסמינר, נוסח ההתייחסות לנושא היה בערך: "אם אני ארגיש בעוד כמה שנים (הדגשה שלי) שאני כבר לא מוציא את התוצרת, אני אחליט בעצמי לפרוש." או: "אני כבר התחלתי לעבוד פחות. אני מגיע לעבודה רק כש-וחצי במקום בשש."

לנשים יש כנראה פחות עקבות מצפון, מחוייבות, (או שהן פשוט מציאותיות יותר), והן, בחלקן לפחות, השמיעו משפטים כגון: "אני אפרוש השנה" ו-"אני יוצאת לעבוד בהתנדבות", או גם "אני אבוא למחסן מתי שאני רוצה" (הערה אחרונה זו משכה מיד תגובה מהמחסנאית, שאף היא מתקרבת לגיל: "מה את חושבת, הוותיקות מחזיקות את המחסן!")

סך הכל החברים הביעו שביעות רצון רבה מן הסמינר, אבל היו גם נקודות טורפה - והחשובה שבהן, לדעתי, היא חוסר שיתוף המוסדות (רכזי ענפים, סדדני העבודה, מרכז המשק) בהתלבטויות. אמנם צוותים שונים מבין מש-תפיי הסמינר ראינו חלק מבעלי התפקידים האלה, אבל כנראה העיסוק השוטף ב"שינויים" היה בעוזרי מפגשים עם כל משתתפי הסמינר. העניין בטיפול המארגנים, ויתבצע אחר פסח.

הנושא הוא סבוך וקשה, דווקא בקיבוץ, שבו (עד כה, על כל פנים) לא מפתים את האדם בתור שגדה בגיל 60-65 עם לחיצת יד ושעון זהב. היות ואנחנו 'מבורכים' בכמעט 80 חברים מעל גיל 65 מתוך אוכלוסייה בוגדת של כ-300, כולנו חייבים להיות מודעים לבעיה, למען התועלת וההרגשה הטובה של הקהילה כולה.

1.4.95

[מבט מרחוק על השינויים]

Chauncey Ranch, Arizona

שלום לכל שוכני הכפר,

לפני כמה שבועות קיבלתי בדואר את "החוברת האדומה" ועד היום לא קראתי אותה, בתירוץ שאין לי זמן. היום קיבלתי את 'דברי' מ-17.3. ואחרי שקראתי את הכתבה של שרה זבולט, ישבתי סוף סוף לקרא את "החוברת האדומה".

שרה, אני חושבת שהקיבוץ התברך באחת כמוך! מוצאת חן בעיני הגישה שלך למי שמודיע על עזיבה - "לא להכנס לפאניקה". בסופו של דבר זה לא טבעי ואולי אפילו לא בריא לבנים להיות כל חייהם בצד ההורים - איך הם ילמדו עצמאות? ואת צודקת - אם בחוץ, רחוק מהבית, הם לא יראו את היופי והייחוד של הקיבוץ - זה עצוב. אני את שניהם למדתי רחוק מהבית. אבל כשאני קוראת על השינויים שעומדים לפני הצבעה בקשר לעתיד הקיבוץ אני מתחילה לחשוב שהייחוד של הקיבוץ הוא בגדר נוסטלגיה. אני מסכימה עם שרה, שלא צריך לקפוץ לשינויים דרסטיים רק כדי להחזיק את בני המשק בבית. השינויים לאו דווקא יחזיקו את אותם העוזבים בבית, והמקטרים הכרוניים ימצאו על מה לקטר גם אחרי השינויים הכי קיצוניים. במקום להפוך את הקיבוץ לעיר (טוב, נו, קצת בהגזמה) אולי אלו שצריכים קצת עיר (כמוני?) או פחות מסגרת, יצאו קצת מהקיבוץ וינסו את החיים שם. מה שאותי תמיד מושך לחזור לקיבוץ זה הייחודיות (שוויון וחברה). כשאני אומרת למישהו שאני מקיבוץ בישראל, אני אומרת את זה בגאווה, ואם אני צריכה להסביר מה זה קיבוץ, אני לא מקצרת במילים ("זה משהו כמו קומונה") אלא נכנסת לפרטים ומסבירה על התקציב

האישי ועל העבודה "כל אחד לפי יכולתו". בדרך כלל אני נשאלת - ואנשים בקיבוץ בסדר עם כל השוויון הזה? ואני עונה - פעם הם היו...

ברור לי שקל לדבר כשאני פה ולא שם, אבל גם מרחוק אפשר לראות מה קורה. לפעמים כשמסתכלים מהצד רואים הכל בפרספקטיבה שונה. כשביקרת בקיבוץ לפני כשנתיים (איך רץ הזמן) אנשים שבעבר לא הייתי נכנסת איתם לשיחה הרגישו נוח לשבת איתי בחדר האוכל ולקטר על הקיבוץ. כשאמרתי שאני אכן מתגעגעת לקיבוץ ותמיד מחכה לביקור הבא (חבל שכל כך יקר), התגובה הרבה פעמים היתה - מה כל כך טוב פה? היו כאלו שידעו שארנוולד ודינה מתכננים לחזור לקיבוץ, ושאלו אותי - למה הם חוזרים? כל כך רע להם שם שהם צריכים לחזור ל פה? מצאתי את עצמי באמצע ויכוחים ארסיים על שינויים ועל כמה רע. תודה לאל היו (ויש) הרבה שהסכימו שהקיבוץ מיוחד, מכל הבחינות.

כיום אני גרה במקום מבודד, שהוא כמו קיבוץ קטן, ותוך כדי העבודה עם האנשים פה (מספר מאוד מצומצם) אני רואה את כל היופי שקיבלתי מהקיבוץ. ההבדל העיקרי בין המקום הזה לבין הקיבוץ הוא שהקיבוץ מתבסס על חיי חברה, ופה בגלל קטנוניות וצרות עין אין חיי חברה כמעט בכלל.

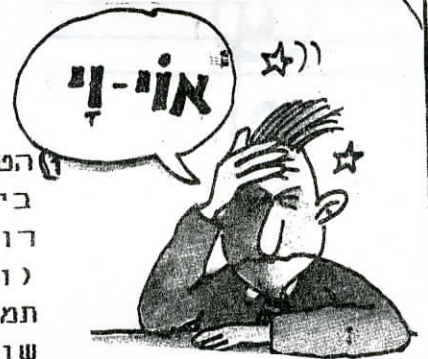
ואם אנשים סקרניים לגבי למה אני לא חוזרת כרגע לקיבוץ (אם אני כל כך אוהבת אותו) - כל דבר בעיתו. אני עזבתי, כי לא היה לי טוב - אבל זה היה מסיבות אישיות לגמרי. הייתי צריכה להתרחק מהבית. אני לא אומרת שקיבוץ הוא המקום המושלם ביותר עלי אדמות. שום דבר לא מושלם. הרבה כשרונות שיש לי לא היו מתגלים לי אם לא הייתי יוצאת. הרבה ג'וקים שהיו לי בראש לפני שבע שנים התחילו להעלם. עדיף לי לטפל בג'וקים, כשאני צעירה ורווקה, מאשר עם משפחה, ילדים ושני כלבים. אני לא חושבת שזה הוגן להצביע על מי שעוזב. זה לא אומר שהוא בן-אדם פחות טוב. זה אומר שיש לו סיבות אישיות, ואסור לנו, לחברה, לשפוט אותו. כשאני עזבתי, היו שהצביעו עלי ועקמו את הפרצוף, אבל היו הרבה יותר שחייכו ואיחלו בהצלחה. בגלל אותה תמיכה היה לי האומץ לצאת, ואולי יהיה לי, יום אחד, האומץ לחזור.

אביב שמח לכולכם.

ג'וני הירס

פ י נ ת הפאשלוט -

הטיול לפולניה מב"ס 'עמק החולה' המתקיים כעת אורגן ביוזמת אריה וולפין למחנכים, שהרגישו שגם הם רוצים לעבור את החוויה שתלמידיהם מתנסים בה. (ולא כפי שנכתב לפני שבוע.)
תמו. הצטרפה אל הנוסעים. אני מניחה שעד שתקראו שורות אלו הם יהיו שוב בבית.

(2) כבר לפני שבועיים דינה בידק מסרה לי את המסמך הבא, ומשום מה הוא נשמט לנו מתוכן העלון - נקווה שהתודות מתחזקות עם כל שבוע שעובר...

תודה במיוחד לאנשים מיוחדים

על כל העזרה בהכנת פורים: לרוני וגנר וריצ'ל וצוות האולפן על ההשקעה ארוכת השעות על הקישוטים.

לדישון על סידור התאורה. לחניטה, אלינועה ובלהה על האיפור הנהדר. לליבה על ההתעסקות עם משלוחי-המנות והכנת האוכל. ולכל מי שעזר בסידור חדי"א לקראת המסיבה. לשמעון על הסבלנות.

ולכולם על האווירה הנהדרת.

דינה בידק בשם צוות החג

THE JOSEF SHAFTEL CHARITY

IN AID OF THE YEHUDI MENUHIN SCHOOL

PRESENTS

A GALA CONCERT

PERFORMED BY THE PUPILS OF THE YEHUDI MENUHIN SCHOOL

הקבוצה מתארחת במלונון, ו"תורמת" לנו הופעה.

ב י ו ם ג' - 18.4.

ב מ ו ע ד ו ן ל ח ב ר

בשעה 20.00

*** לכל המשפחה ***

(רצוי לא ילדים קטנים מדי)

כיבוד יוגש משעה 19.40.

מ א ו ד מ ו מ ל ץ !

* במשך שהייתם אצלנו הם מופיעים כל ערב בקיבוץ אחר.

אלקסנדר סיטקבסקי נולד ב-1983 והתחיל ללמוד כינור בגיל 6 בבית ספר למוסיקה המסונף לקונסרבטורי של מוסקו. הופעת הבכורה שלו התקיימה ב-1991 כסולן עם תזמורת קאמרית בצרפת. באותה שנה התחיל את לימודיו בבית הספר 'יהודי מנוחין' והופיע מאז במספר קונצרטים, כולל נגינת הקונצ'רטו הכפול לכינור של באך יחד עם יהודי מנוחין.

PARENTS PAGE

NEWS OF THE WEEK

The Moadon was packed for the "Shloshim" remembrance meeting for little Guy Ha-Me'iri. It was most moving to hear the young girls who had worked with him, and especially Tamar telling of their love for him, and of their pain at his passing. The short video film made for his Bar-Mitzvah last year was also shown. Let us hope and pray that we shall never have that kind of reason again, for showing our unity.

The play-ground ("Gan Esther" as we know it), has been enriched by an impressive array of climbing frames and roundabouts. They were acquired through a contribution by the various branches of the Bedak family, in memory of their mother, who passed away recently. The kids are raring to start playing there, but the cement anchoring the frames to the ground is not quite dry yet. Arnold tells me that in a few weeks time there will be a short inauguration ceremony. We'll keep you posted.

The current Bar-Mitzvah class had a special request this year. They are always granted one "wish" to mark this special year, and usually it is something fairly innocuous. This year they asked to go to Eilat, to the "Airodium" where you can 'hover' in the air... As this venture is not exactly cheap, they are doing without the present they get from the kibbutz (a sleeping-bag or something similar), went to Eilat, got back safely - and apparently had the time of their lives.

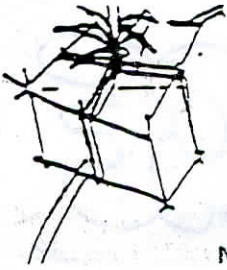
The Chamber Orchestra of the Kibbutz Movement stayed at Kfar Hanassi this week, rehearsing in the Hall, eating in the Dining Hall and resting in the B + B... but their concerts were held in other kibbutzim. Never mind, we have a group of youngsters from the "Yehudi Menuchin School of Music" in Russia coming to play for us soon. Details *overleaf*

David Elman wrote to "Divrei Hakfar" to explain why it is so difficult just now to dial outside numbers on the phone. Of course the explanation does not exactly solve the problem, as "Bezek", who have to deal with it, are on a go-slow-strike...

You probably mostly enter the Dining room by the old entrance, but DO go and have a look at the new plants at the side of the "marble staircase" on the other side. A definite improvement.

HAVE A LOVELY SEDER - CHAG SANE'ACH

Inge

MAZAL TOV

NEXT Thursday night there will be a concert of popular

Israeli music with two folk-singers (Yoram T'har-Lev and Esti Katz). The concert is held under the auspices of the District Council, and therefore you will have to order tickets (10 NS - the list is up on the board) if you want to attend.

HAPPY BIRTHDAY *

6.4 GERRY NYMARK

7.4 BRIAN KAPLAN
YANITA NITZAN
EVYATAR BEN-RESHEF
NIR COLLINS
Mrs. HELENE RESNICK
DEAN KOREN

8.4 HELEN LEVINE
BARBARA BUTOW
DARIA PELSER (R' TENNE GRANDDAUGHTER)
ADI SIGDON (NITZAN GRANDDAUGHTER)
EREZ NETZER (CHATZOR GRANDSON)
KIM BRODIE (POTASH GRANDDAUGHTER)
INBAR BENDA (A' HADAR GRANDSON)

9.4 SHULAMIT FRANK ** 60 YEARS **
REGGY PEARLSON
SHOSHANA YODAIKEN
AVIVA GOLDBERG
SHANI WEINSTEIN (EDELSTEIN GRANDDAUGHTER)

20.4 HILLEL YODAIKEN
DIUAN HARMAN (G' RIFKIND GRANDDAUGHTER)
TAL SCHWARTZMAN (GRANDDAUGHTER)
KYLE KASHDAN (JACKSON GRANDSON)

21.4 IRENE SHEIN ** 70 YEARS **
SHMUEL EPSTEIN
DROR AGMON
GERSHON MADER
KARINE GOLAN (GRANDDAUGHTER)

22.4 YIGAL NYMARK
NATAN EPSTEIN

THE JOSEF SHAFTEL CHARITY

IN AID OF THE YEHUDI MENUHIN SCHOOL

PRESENTS

A GALA CONCERT

PERFORMED BY THE PUPILS OF THE YEHUDI MENUHIN SCHOOL

The Central Seder starts at 19.00 - Please come a little early. Johnny Frank is the "Av Ha-Seder" this year.

Tuesday Night →
in the Moadon at: 20.00